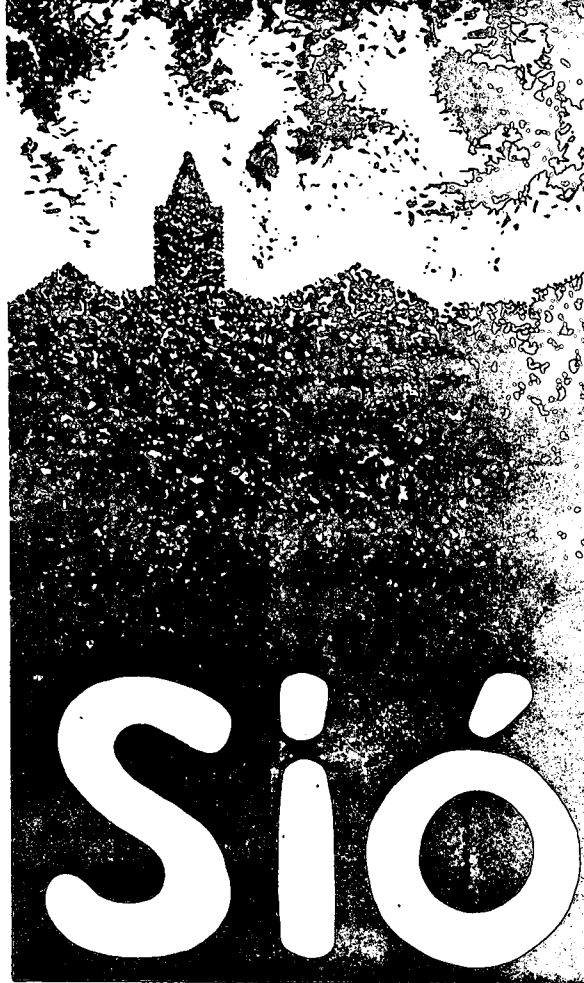

FELICES NAVIDADES

os desea

TEMPLO PARROQUIAL DE AGRAMUNT

MISTERIO DEL NACIMIENTO DE JESUS (Retablo del Altar del Rosario)

Núm. 94 - Año 8

AGRAMUNT, diciembre de 1971

El lector opina...

Sr. Director:

Hace unos días, unos amigos míos de Barcelona visitaron Agramunt por primera vez y se quedaron sorprendidos por el carácter tan personal que conserva nuestra villa. Sus elogios iban dirigidos a que nuestro pueblo forma una unidad urbanística de muy buen ver. Especialmente hicieron hincapié en las nuevas casas que se construyen —concretamente algunas de la calle Sió—, que tan bien han sabido guardar cierto gusto rural. Siempre es de agradecer estas manifestaciones tan simpáticas.

Sufo affmo.

RAMÓN

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.

Extranjero 70 ptas. Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

* * *

En cumplimiento de lo dispuesto en la vigente Ley de Prensa, en su artículo 24, nos es grato manifestar lo siguiente:

«SIO» es propiedad del Ayuntamiento de Agramunt, y con fecha 10 de Abril de 1968 se efectuó la inscripción en el Registro de Empresas Periodísticas, con el n.º 576. Asimismo, con fecha 9 de abril de 1968, la marca «SIO» fue inscrita en el Registro de la Propiedad Industrial con el número 527.642.

Por acuerdo de la Corporación Municipal cuidan de llevar adelante el periódico el Sr. Alcalde de la Villa, Don José M.ª Inglés Mortés, como Director responsable, y Don Domingo Roig Balasch como Administrador.

La vida económica de SIO es autónoma y totalmente independiente de la Corporación Municipal. Su tirada de 775 ejemplares más el importe de los anuncios y la subvención fija que a tal fin concede el Ayuntamiento, cubren aproximadamente los gastos de publicación.

EL SENTIT DEL NADAL

El Nadal no és una festa commemorativa, com pot ser-ho el dia de la raça, el dia de la victòria, el dia del descobriment... No. El Nadal és la celebració d'un misteri. Això està aviat dit. Però, ¿quin misteri en què consisteix aquest misteri? El Nadal és el misteri de l'amor; és l'acció que fa possible que els homes s'estimin; és la dinàmica mitjançant la qual els homes es realitzen com a homes al llarg de la història. El nucli d'aquest misteri consisteix en que aquesta acció, aquesta dinàmica no corresponen a un sol dia de l'any, a una diada única jolosa, sinó que és abastable a tot temps: a cada dia, a cada any, a tota la història. Els homes no són un home sol —jo sol, tu sol, ell sol—; els homes són tots els homes, i sempre, cada dia, al llarg de tot l'any. No té sentit estimar-nos de pell en fora una vegada l'any, sinó que la coherència de la nostra existència, la seva intenció radica en que hi ha un amor possible durant tot el temps: que hi ha una possibilitat d'estimar-nos tot l'any, un amor dins la pròpia consciència.

Potser a còpia de transcendència, avesats a contemplar un Nadal projectat vers una Encarnació, limitats per un nivell desitjable però remotíssim, ens hem distret que el Nadal és precisament una vinguda de Déu cap a nosaltres, no pas una anada de nosaltres cap a Déu. Per tant, la immensa gràcia del Nadal consisteix en aquest atenció infinita vers l'home, en aquest toc d'atenció universal que ens parla que l'home ho és tot: que l'home és tan gran com per merèixer l'encarnació del Fill de Déu. L'home: tu, jo, ell, tots plegats, sumats. Tota la humanitat és el fitó màxim que mereix que Déu s'hi complagui. Però nosaltres ens distreiem d'aquest sentit profund i verader. Obrem com si el Nadal fós la celebració d'un aniversari com un altre i només fós referit particularment a cada un de nosaltres sense cap dimensió universal, sense cap més durada que la de vint-i-quatre hores. Si el Nadal només és això, si un dia fem que ens estimem, però a l'endemà tot segueix igual —guerres dins la família, guerres dins les nacions, guerres dins els continents—, és que la nostra condició de nadalencs és nul·la, perquè no entenem res, o, si ho entenem, som prou mesquins com per no ser-hi conseqüents. I ser nadalencs no pot comportar una contradicció tan trista. L'home ha de ésser conseqüent amb allò que el condiciona, amb allò que lliurement ha elegit. Perquè si no, són més lògics aquells que ignoren el Nadal o el bandejen de la seva vida. Però si tenim fe en el misteri, si acceptem el Nadal com un misteri d'amor universal i perpetu entre els homes, no podem traicionar-lo trescents seixanta quatre dies l'any i reservar-ne un per a glorificar-lo. No té sentit això, no té sentit res de la nostra vida si obrem així.

Humanitzem-nos, fem presents els altres dins la nostra pròpia vida, pensem que som tots els que vivim, que la història és una acció conjunta i que l'home s'ha de realitzar juntament amb tots els altres homes, que el sentit i la intenció de la humanitat és de totalitat. Humanitzem-nos fins allà on el Fill de Déu s'humanitzà: fins a la donació total, fins al lliurament ple que ens faci entendre el misteri, que ens el faci viure, que ens hi faci participar. Si no ens humanitzem fins aquest límit, és que no entenem res del Nadal, és que no entenem res del perquè el Fill de Déu es féu, no un altre déu, no un altre nivell de divinitat, sinó precisament i concretament home, res més que home, tan sols home.

BON NADAL I FELIÇ ANY NOU

«SIO» dedica aquest número a la diada de Nadal. A les pàgines centrals hom hi trobarà unes petites entrevistes fetes amb persones de la nostra Vila. Tot plegat que sigui de lagrat del lector. Però a més voldríem que els nostres mots arribessin a cada un dels nostres amics plens de la joia que aquests dies mereixen i que de tot cor desitjem a tothom. Al costat de tots els vostres, vora la llar, contemplant el pessebre, «SIO» vol per a tots vosaltres els millors hauguris.

CANVI DE NOTARI

Com s'ha dit en un altre lloc, el senyor Joan Bosch i Potensà deixa la notaria d'Agramunt per a treballar en la de Fraga. Interinament es cuidarà de la nostra el notari d'Artesa de Segre.

TITELLES

El dia dos de novembre, al "Casal" es celebrà, per una organització forana, un festival de titelles i cinema per a infants que fou un èxit total. Aquest fet ens dona lloc a preguntar: tan difícil és organitzar una vetllada infantil? Sembla que no.

A.S.V.A.T.

El dia deu de novembre tingué lloc la Primera Assamblea de A.S.V.A.T. amb assistència del president provincial i vispresident nacional de l'agrupació senyor Andrés Ortiga Servet, amb gran participació dels membres locals.

VIVENDA

Si pot interessar algú, cal saber que s'estàn portant a terme els tràmits oportuns per tal d'organitzar la Cooperativa de la Vivenda.

ACCIDENTS

En Joan Llordés fou víctima d'un accident prop de Cervera. El cotxe sofrí grans desperfectes; el xòfer resultà il·lés. També sortí indemne d'un accident, en ser atropellat per un cotxe a la plaça del Mercadal, el fill d'en Francesc Tallavi. Igualment s'escapà sense nafra en David Villata al xocar amb el seu auto contra un tractor vora un poblet de la Ribera. Enhorabona a tots.

REUNIÓ SINDICAL

La Delegació Sindical Local convocà una reunió d'enllaços sindicals per tal de sondejar el panorama laboral local. Tenim notícies que fou molt animada.

CONILL, LLONGANISSA, ROMESCO...

Els participants al Festival Contra Relloctge que es celebrà a Mafet, han emprat els beneficis que els reportà l'espectacle, a celebrar un dinar camperol a la Canosa, que va transcórrer en un ambient d'eufòria i simpatia.

LA CORAL

Quatre joves de la Coral han assistit a una reunió a Lleida per tal de parlar del VIIè Aplec de Corals de les Terres de Lleida que, com saben els nostres lectors, tindrà lloc a Agramunt.

MERCAT

Les parades de venda que hi havia a la via pública establertus una mica espontàniament, han estat obligades a traslladar-se a la Plaça del Mercat gràcies a una encertada decisió de l'Ajuntament.

POLULACIÓ ATMOSFERICA

No és mimetisme periodístic, sinó una realitat física entre nosaltres quan arriba aquest temps de fred. Les estufes expandeixen abundosos fums pels nostres carrers. Fums de cíaolls, de carbó, de rullols, de cassigalls, de fustes, de papers, de llenya, de serradures... Fums i més fums que els dies de boira empastifen l'atmosfera pitxor que els autos i les fàbriques d'una ciutat populosa i septentrional. Només cal esperar que geli fort i aleshores, amb els fums a les potelles de l'aigua, la polulació serà perfecta.

MES CORAL

La Coral no para. Darrerament ha donat concerts a Oliana, on fou rebuda molt cordialment, sobre tot per l'ex-ecònom de la nostra parròquia, mossèn Saboia. També es traslladà a Tarroja, on mossèn Saladrigues, co-director i assessor de la Coral, va rebre els seus component amb gran afeció.

INAUDIT, PERÒ CERT

Tenim notícia que alguns agramuntins acaben d'arribar de França on s'han traslladat per a participar a la feina de la verema. Desitjàiem que algú ens en fes cinc cèntims.

GREMI ORGANITZAT

Un gremi local ha tingut l'encert de reunir-se i acordar que l'hora de tancar al vespre serà les vuit. Un exemple per a seguir els altres gremis. Sobre tot els cafeters.

AGUTZILS MUDATS

Els agutzils han estrenat abrics nous. Fan goig. També algú d'ells ha estrenat "manguito" lluminós per a dirigir la circulació.

PARADA, APARCAMENT, NOSA

Els vehicles que es deixen aparcats prop de les cantonades, són un greu perill per als altres que incideixen perpendicularment la via en la qual estan aparcats. Un mal greu que s'ha de solucionar ràpidament.

NADAL

Ignorem, a l'hora de redactar aquest paper, com serà el Nadal d'enguany, però voldríem que fos eminentment "nadalenc": pessebre, torrons i molta alegria a totes les cases. I en dir alegria volem dir PAU.

PREMI ESPORTIU

El passat dia 14 tingué, organitzada per la Delegació de la Joventut, una competició atlètica en la qual el nostre veí, el noi Jaume Martorell, guanyà el primer premi en l'especialitat de longitud. Enhorabona.

PREMI PER A TOTS

S'han proclamat els premis corresponents al concurs patrocinat per la "Jefatura Provincial del Movimiento" en el qual la nostra Vila ha estat agraciada amb el primer premi per a millores urbanístiques. Enhorabona a tothom.

Prou que en queden molts troços de la Segla 'l Molinal; cert que el seu curs encara pot seguir-se des de la peixera, prop de Puigvert, fins a la Borda 'l Masvell. Però d'allí no passem car la segla es convertí en claveguera colectora de les excretes i aigües residuals del Raval Baix.

La misió de portar l'aigua fins a la Bassa 'l Moli per tal de moure les moles per a fer farina, a l'entrar en nostre segle ja feia molts anys que no es cumpria i a les primeries del mateix sols tenia raó d'existir per portar l'aigua a regar algunes terres del nord-est de la vila.

La primera punyalada la rebé aquesta segla amb l'arribada de l'aigua del Segre pel Canal d'Urgell car s'anaren abandonant els horts de rec eventual amb la de Sió, i se n'establiren de nous en diferents indrets propers per tenir el rec més assegurat. Els primers que s'abandonaren foren els situats als Gous, més enllà de l'Oratori 'l Taden.

Encara rerordem amb nostàlgia aquelles diades en que podiem ficar-nos per la mina que passa per sota cal Josep-Anton i de l'Estudi Major, proesa que no arribava a la total culminació de sortir a l'altre cap per córrer la versió de que en el seu trajecte es trobaven uns pous que oferien el gran perill de caure-hi i no poder-ne sortir; perill que no oferia aquella altra mina que passa per sota el jardí de cal Iglesias i acaba davant de l'hort de ca l'Apotecari Benet, ja que era ampla i alta de sostre, go que permetia la quitxalla passar-hi drets quan hi anaven a buscar argila per a jugar a «tapa i bola» amb la consegüent cançoneta de «A quant va l'oli? —A rel. —Peta, peta, Manuel»; joc que, com tants altres, s'ha perdut completament ja que els nois d'avui estan absorvits quasi completament pel futbol i els tebeos.

Els dies que baixava aigua per la segla, en el troç de darrera de les cases del raval, els agradava als xicots saltar d'un costat a l'altre, cosa que si era fàcil en alguns indrets, en altres la cosa es presentava més difícil; allí es posava a prova la decisió i atreviment dels més valents, els quals, prenent embranzida, saltaven guapament i a l'ésser a l'altre costat es miraven bon xic ensuperbits als companys temerosos, com si acabessin de fer una gran proesa. En aquelles situacions un xic compromeses era de veure el noi atrevit pendre amb la mirada la amplada del lloc per on havia de saltar a l'altra riba i era freqüent, quan estava determinat però sense gaire convenciment de èxit, abans de pendre revolea sentir-li dir, a manera de pregària, «Alis alós, si em trenco la cama no em vingos amb plors». Potser no s'havia donat mai el cas de trencar-se allí una cama algún minyó però sí més d'una vegada, per no haver estat suficient l'embranchida per guanyar l'altre costat, caure dintre de l'aigua i sortir-ne amb la consegüent remullada que era celebrada amb grans rialles pels companys que ho havien presenciat.

J. VILADOT-PUIG

LA CORAL D'AVUI

**CONCERT A OLIANA PER LA CORAL D'AVUI,
EL DIA 31 D'OCTUBRE**

«Des del camp i les ciutats tots venim cantant...» Així i amb la salutació d'aquest càntic ens va rebre mossèn Saboya, a la seva església d'Oliana. Eren les 11 del matí; hora de la santa missa i en mig dels cants van fer silenci per escoltar la seva paraula a l'homilia, per cert molt reeixida en l'explicació de la paràbola del samarità, o sia de l'evangelista del dia. Ell va saber combinar molt bé el lligam de l'amor a Déu i als homes, així com l'agraïment per les coses tant meravelloses que havia fet, i una d'aquestes era l'agrupació d'unes persones que s'expressaven per mitjà del cant; en aquest cas la Coral D'Avui d'Agramunt, que es trobava allí per ofrenar-los-hi la seva alegria. Després de la missa, i en la mateixa església, tingué lloc el concert que abastava cançons populars de Nadal, espirituals negres i polifonia.

Els assistents demostraren un gran aprecí pel cant coral. Els seus aplaudiments foren molts. I generosa la seva col·laboració material, que fou voluntària i per ésser més sincers, direm que la recollida feta a la mitja part del concert es realitzà molt ràpidament, doncs tothom, val a dir-ho, ja tenia el seu donatiu preparat, que acompanyava d'una cordial felicitació. Aquest treball que moltes vegades resulta incòmode, aquest cop ens fou ben agradable.

A l'acabament, amb la sorpresa de tots, mossèn Saboya (aquell sacerdot que tants anys havia estat el Sr. Rector de la nostra parròquia, que havia batejat a molts dels components de la Coral i era també amic del nostre director Ramon Casals, per haver passat aquest una colla d'anys de la seva vida a Oliana), ens obsequià amb un ventilador fet a la fàbrica del poble, agraint-nos la nostra visita, lliurant-nos-el amb aquestes paraules: «Aquí teniu un record que representa tot el poble d'Oliana, doncs és aquesta gent treballadora que us l'ofereix». No podien pas obsequiar-nos millor. És un detall bonic i pràctic. O sia que la gent ens va atendre amb gran gentilesa.

I tots molt contents, vam emprendre el viatge de retorn, quedant-nos a dinar al pantà. Com que feia bon dia, n'hi va haver que ho van aprofitar per cercar bolets. ¡i en van trobar!, malgrat alguna caiguda, però sense importància. Ja ho sabeu, vam arribar plens de joia, de records i... de bolets. Què més podiem demanar?

El record d'aquesta diada perdura entre nosaltres.

**CONCERT A TARROJA PER LA CORAL D'AVUI
EL DIA 14 DE NOVEMBRE**

Continuant amb la mateixa tasca, projectàrem l'anada al poblet de Tarroja. El dia era clar i encara que estava banyat pel sol, es sentia una mica de fred, però això no ens espantà pas. I a Tarroja ferem cap. La canalla fou la primera en rebre'ns; després, no cal dir-ho, mossèn Narcís, el nostre àngel protector, que ens va reunir en el nou local, que aquest dia inauguraven, el qual havia bastit el jovent del poble, sota la direcció de mossèn Narcís, en un espai que havia estat un hort de la parròquia. Els va quedar precíus.

L'estufa funcionava a tota pastilla, i les salutacions foren a dojo, doncs allí ens ajuntàrem amb els components de la Coral Joia de Maig, d'Anglesola, que fundà mossèn Narcís. I tot de primera. Després cap a l'església.

La missa fou celebrada per mossèn Vila, d'Iborra, i les lectures a càrrec de dues noies del poble. I cosa important, l'homilia fou curteta i entre altres paraules se'ns digué: «Avui ha arribat la primavera amb aquests cants corals. Ells són els portadors de l'alegria i volen demostrar-nos que

l'esperit que tendria que presidir les nostres trobades religioses de cada dia, de cada festa, hauria d'ésser aquest: cants de lloança a Déu i joia d'estar entre els germans, entre els que ens estimen i, que ens hauria de servir de norma per poder-hi tornar una altra dia». Paraules curtes però profundes. Durant l'ofertori, vom poder escoltar violí i piano. Els violinistes foren el pare de mossèn Narcís i en Ramon Casals, i acompanyats al piano per mossèn Narcís. Era una peça dolça d'escoltar, i un quadre bonic de veure.

En la comunió, es feren realitat les paraules de Crist: «Preneu i mengeu». I així, doncs, tothom que va voler, i com en altres ocasions, vam prendre la hòstia del recipient que feia de calze. Mentres, la Coral cantava.

Com veieu, a tota pompa. I és que els amics de Tarroja s'ho mereixen tot! El concert fou a la sala del cinema-café.

La primera part va ésser a càrrec de la noia M. Carme Alonso, d'Anglesola, que dirigia la Coral Joia de Maig, del seu poble.

No cal dir-ho: ho van fer magnífic, i a més van presentar-nos una novetat. La senyora «Angeleta» amb aquest nom la presentaren, va recitar uns versos, alternant amb el grup que cantava una cançó de Nadal. Després recità la poesia «La Negra». Les nostres paraules són pobres per felicitar la seva interpretació.

La segona part fou a càrrec de Ramon Casals, d'Agramunt, que dirigia la Coral d'Avui, del seu poble. Sobra tot comentar. Ja sé que ho fan bé. I al final, cantaren les dues corals juntes dirigint, apart dels dos directors citats, mossèn Narcís, mossèn Vila, Elena Sanz, Ramona Solé i M.ª Carme Vázquez, aquestes tres d'Agramunt. Tots foren ben aplaudits.

La presentació del programa estava sota les paraules de mossèn Vila, i us asseguro que ho va fer bé i divertit. Es un polifacètic. Veritablement sap fer de tot, fins a tocar la flauta. Ell, mossèn Narcís i Ramon Casals, van formar un trio magnífic, acompanyat algunes cançons.

En total, un concert molt, molt reeixit. Per això ens mereixíem un bon dinar i postres, i les vam tenir, així com begudes fresques i variades.

Ben entaulats en el local, ens van servir galetes, café, copa i puro, sí senyors! I sense racionament. La sobretaula la vam fer entre tots, i sort que el local estava ben reforçat, perquè si no amb els nostres cants l'haguéssim fet tronollar. Com podeu veure, fou una tarda completíssima i, val a dir-ho, el jovent de Tarroja hi va tenir un paper ben important, doncs per a tots i per tot van estar amb nosaltres, mai van deixar-nos i estaven al nostre servei. Els hi estem molt agraïts.

Amb l'alegria plena d'haver pogut compartir una diada tan meravellosa, i amb el record d'aquell gosset de la pota coixa, que també ens saludava, i d'aquella senyora que se li va trencar el taló de la sabata, vam arribar Agramunt allà a les 6 de la tarda.

NURIA

CONCERT DE NADAL

Dia 26 de Dbre. Matí, a dos quarts d'una
al Casal Agramuntí

Actuació per separat i de conjunt de les corals

JOIA DE MAIG d'Anglesola
CORAL D'AVUI d'Agramunt

Esperem la vostra assistència

Dia de NADAL Nit, a dos quarts d'onze
i al Casal Agramuntí

EL GRUP ESCENIC AGRAMUNTI
presenta la comèdia en tres actes

LA CURA D'AMOR

Luxosa presentació

No hi falteu

IMPRUDENCIAS PERRERAS

Me permito contarles unos de los casos más recientes, como ejemplo de estos sucesos tan desagradables.

Caminaba una chica tranquilamente dentro del radio de nuestra población, cuando de repente, al cruzar una calle, sin más ni menos, un perro lobo más grande que ella le acosó por detrás, posando el animal las patas sobre sus espaldas.

¡Cuál no sería la sorpresa de la chica en cuestión al sentirse aquella bestia encima de su cuerpo. Ante el pánico, echó a correr tan espantada, marchando como pudo de entre las garras, del animal, obligada a saltar campo a través por entre unos escombros que allí había, con tan mala suerte que perdió un zapato y se le clavó un cristal grande, rasgando casi toda la planta del pie, propinándole, además del susto, una herida complicada de pronóstico reservado. Consecuencia, un mes y medio ha estado curándose a diario, e incluso ha tenido que guardar cama algunos días con cuidado.

Ahora, gracias a Dios, y también, cómo no, al señor doctor Suárez por su intervención, que la curó con delicadeza, ya todo ha pasado.

Por otra parte, me hace mucha pena oír de boca de ciertas personas en semejantes casos: ¡El perro sólo quería jugar! Digo esto porque por nada del mundo desearía para los demás tan fatídico trance.

Está bien que se defienda al animal hasta cierto punto. ¿Tiene un perro derecho, sin más ni menos, si no le llaman ni le molestan, ya sea para jugar o porque esté receloso de defensa, de acosar a ciudadanos en la vía pública?

Diferentes veces he leído en nuestro periódico SIÓ artículos relacionados a los perros, los cuales cantaban las verdades para que algunos señores, dueños desaprensivos de dichos animales, se dieran por enterados, pero, por lo visto, sigue la racha.

Afortunadamente, el hombre ha buscado unas leyes que mantiene al animal aludido siempre en su puesto. Es de suponer, pues, que sólo de esta manera, guardando las distancias correspondientes, podremos convivir juntos y ser amigos de los perros.

Mas si, por el contrario, los dueños de los citados animales les dan rienda suelta, dándoles libertinaje, permiten el peligro y además, cuando llega el caso, se convierten en el enemigo número uno de su mismo perro.

Si es así, podremos observar claramente que si los animales en cuestión han de estar bajo la custodia de sus respectivos dueños para la seguridad social, es evidente que no puedan ir por la calle solos.

José PADULLÉS

Hacia una nueva mentalidad

(Continuación)

Pensamiento Incluyente

En el número anterior veíamos qué era el pensamiento antiguo. La calificábamos de disyuntivo, excluyente y antagonico. A todo ello parece responder un pensamiento incluyente.

Entiendo por tal un pensamiento que parta esencialmente de que mi salud (felicidad, vida, bienestar) no la recibo a costa de los demás o sin ellos, y de que sólo la puedo lograr si, al mismo tiempo, me preocupo de la salud de los demás.

No se trata de una declaración idealista, sino realista. No significa que promover la salud del prójimo sea más noble o más bonito, sino que es más Inteligente y que, por tanto, trabajar sólo por la salud personal (vida, bienestar, felicidad) no es sólo una vileza, sino una locura. Pero estas afirmaciones no se aceptarán fácilmente. Algunos refranes surgidos de la sabiduría popular parecen contradecirlos. «La piel está más cerca que la camisa», «La carne es mejor que los huesos», parecen estar en contradicción del pensamiento preconizado.

Pero la situación actual ha alcanzado tal punto que el hombre sólo logrará la vida y el bien en este mundo cuando no los busque únicamente para sí, sino para todos. Si no obra, si se enfrenta al otro, intenta dejarlo de lado, llamará el desastre sobre sí mismo. Es nuestra ceguera la que nos mueve a pensar que nos podemos arreglar mejor sin los otros. Pero, el que nuestra tierra se haya quedado tan pequeña por obra de los saltos en la aceleración de la velocidad y comunicaciones, tan estrecha por obra de la expansión demográfica y tan vulnerable por el incremento de la fuerza de la destrucción, hace que hoy sea verdad como nunca aquello de que sólo podemos sobrevivir si vivimos juntos: «convivir es sobrevivir».

La salud personal depende directamente de la ajena, pues cuando un miembro sufre, «todos los miembros sufren». Decir esto no es una incitación ética, sino la descripción de una realidad de hecho: no me puede ir bien si no le va bien al otro. Kwant escribía en 1963 en su libro «Sociale Filosofie»: «Hemos podido comprobar que el bienestar que no está extendido es un bienestar amenazado; está destinado a desaparecer». Este pensamiento de Kwant, ¿no será algo que todos nosotros hemos experimentado alguna vez en nuestra vida, independientemente de que después que hayamos sido consecuentes o inconsecuentes en nuestro obrar?

Juan PERETO

ROS ROCA S.A.

PARA SUS TALLERES EN TARREGA

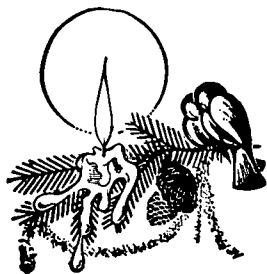
P R E C I S A

APRENDICES Y TRABAJADORES EN GENERAL

Se facilitará desplazamiento y formación profesional a cargo de la empresa.

Los interesados deberán presentarse personalmente en las oficinas de ROS ROCA, S. A. preguntando por el Sr. Ribo.

CHOCOLATES JOLONCH

El Nadal i l'Alcalde

- Tú, amic, que durant tot l'any has estat el primer, avui hauries de ser el darrer...
—Tú creus que perquè al llarg de l'any sóc la primera autoritat del poble vol dir això que jo sóc el primer...?
—Almenys així ho entendria el menys entenedor.
—Doncs vas errat. No saps que és ser batlle d'un poble?
—Home...
—Doncs és ser el darrer home sempre: ser el servidor de tothom.
—Home...
—Servir tothom, a tota hora, en tot allò que en qualsevol moment es presenta...
—Home...
—Jesús, tot un Déu, s'encarnà, es féu home, i ho fa per a servir l'home: per a salvar-lo.
—Però...
—Un alcalde és un home que en un moment donat es torna servidor per a menar el seu poble pel millor camí.
—Bé...
—Però el dia de Nadal seré el primer, perquè, encara que no sigui del tot i en tot, en fer examen de consciència de l'any que acaba de passar, tinc la satisfacció del deure complert.
—Per molts anys!

El Nadal i el Rector

—Mossèn Sabaté, ¿Com es prepara el Nadal en la nostra Parròquia?

—M'imagino que poc més o menys com cada any. I, en opinió meua, Agramunt el celebra força bé. Si mires les Misses «Majors» (així ho deiem abans) dels dies d'aquestes festes, dins el marc meravellós del nostre Temple i amb les melodies que desgrana la «Coral d'Avui», no crec tinguem res a envejar de lo que es fa en moltes Catedrals. I si recordem el Concert Nadalenc de la Coral, la sessió de teatre que organitza el Grup Escènic local i les melodies alegres de la Tuna recurrent nostres carrers, veuràs que queda bastant bé el programa. Si vols que et sigui sincer, trobo a mancar una major il·luminació dels carrers, a càrrec dels veïns, amb tot i que s'ha convocat algun concurs per premiar als qui millor ho fessin i que el nostre Ajuntament dóna facilitats; com també l'adornar els aparadors dels comerços amb motius nadalencs... Sembla que hi ha un despertar, però costa decidir-se.

—¿Té projectats alguns actes especials per solemnitzar aquestes festes?

—La Parròquia farà més o menys com cada any: prepararem els actes del Culte perquè siguin lo més solemnes possible; procurarem, per mitjà de Càritas, arribar a totes les famílies d'economia dèbil que ho necessitin. A tal fi, com cada any, promourem una campanya de donatius i fins ens valdrem d'uns dècims de la Rifa de Nadal que es poden adquirir en diversos comerços de la Vila; Organitzarem un Concurs de Dibuix, de tema nadalenc, entre els components de nostre Catecisme Escolar, i promourem tot el possible, el que no hi hagi cap llar sense el seu «Pessebre». Aquests últims anys ha actuat una Comissió que convoca: Concurs de Cants i Concurs de Redacció, distribuïnt els premis en un bonic Festival que organitza, i cuida també de que els Reis d'Orient tinguin una bona rebuda i estada en la nostra Vila.

—¿Què li sembla a vosté què significa el Nadal dintre el món actual tant desorbitat?

—Penso que encara té bastant sentit l'aforisme popular: «per Nadal, cada ovel·la al seu corral...». Avui, que els desplaçaments desfan tantes festes, no han pogut encara amb la del Nadal. Almenys en les Viles. A voltes penso que, com que la innocència dels infants és lo més bonic (potser lo únic sà) que queda en el món, com que el Nadal ens presenta el misteri d'un Déu que ve a nosaltres fet un Infant que acaba de néixer, té la virtut d'aglutinar-nos a tots al redós del seu breçol...

—Des d'aquestes pàgines, ¿voldria dirigir un breu missatge als feligresos d'Agramunt?

—Com a Sacerdot els diria que no es perdin aquell dia el goig immens de trobar la pau i unió amb Déu per una bona Confessió i Comunió. Que no acabi tot amb una taula ben proveïda. I que procurin fer participar de la seva felicitat als vellets i malalts de casa que tant mancats n'estan. I fins fer-la arribar, si és que en coneixen alguna, a les famílies que per qualsevol circumstància adversa de la vida, no puguin celebrar complidament aquella diada. Sempre el preocupar-se per la felicitat dels altres augmenta la pròpia. Be de cor desitjo feliç Nadal a tots els d'Agramunt.

—Molt agraïts per les seves manifestacions, i per les encertades orientacions, que no dubto ens han d'ésser un bon ajut per a treure el millor profit d'aquestes Festes tant emotives.

La Navidad y el Viejo

Es natural de Higuera la Real (Badajoz), tiene 75 años, el cual nos responde a las siguientes preguntas:

- ¿Qué opina de la Navidad?
- Para mí, la Navidad representa un acercamiento más hacia la familia, por la sencilla razón de que conmemoramos una efemérides muy importante.
- ¿Qué diferencias suele encontrar, en estas fechas, respecto a su tierra?
- Naturalmente, diferencias existen, ya que son propias de cada región; allí, por ejemplo, la gente o familia vive más unida y más alegre.
- ¿Cómo vive estas Fiestas? ¿Hace algo especial?
- En realidad vivo como siempre, sin nada especial. Por lo que se refiere a este segundo apartado, sólo varía la comida, ya que tomamos los platos típicos del país, sin faltar, naturalmente, el turrón.
- ¿No cree que en sus tiempos de juventud se vivía más cristianamente?
- A mi modo de ver, sí, pues hoy la Navidad ha evolucionado de acuerdo con el tiempo, pues aunque se siga un mismo camino ya varía algo.
- Por último, ¿qué le hace falta a la Navidad?
- La base primordial, a mi modo de ver: la falta de armonía familiar.

EL NADAL I EL RIC

El Nadal i el Pobre

- Que com passo el Nadal, jò?
- Sí, això mateix.
- Doncs no sé.
- Que no menjeu torrons?
- Em fan mal a les dents.
- I que no féu pessebre?
- D'ençà que no tinc ni ruc ni somera, no tinc pessebre...
- Però, a la taula, no s'hi coneix?
- El plat sempre és el mateix.
- Però, i la missa del gall?
- No hi vaig.
- No?
- No.
- Es que no aneu a missa?
- A missa hi van els rics i els que són de dreta.
- Però, així com celebren el Nadal, vós?
- Igual que qualsevol dia de l'any.
- Com?
- Em pau amb mi mateix.

—Mira noi, a mi no m'atabalis. Per a mi el Nadal es tirar la casa per la finestra: arbre, pessebre, soca, bona taula, bons regals, bon tabac, bona beguda...

- Però cal pensar en els altres...
- Es que els altres pensen en mi?
- Potser sí.
- O potser no.
- Però en alguna cosa més es coneixerà que és Nadal...
- Que vols que et digui...
- No sé, però en algun detall, suposo.
- No sé; si no és en la barrila...
- Però...
- Mira, si no ho dius a ningú, et diré com jo celebri íntimament el Nadal.
- No, no ho diré a ningú. Com?
- Mira, quan tota la festa ha passat, quan estem tips de torrons, de vins, de televisió, de cantar i de riure, aleshores agafo la meua família i me l'emporto a la golfa de casa.
- A la golfa?
- Sí. Allà ens reunim tots. I els pregunto si s'ho han passat bé i si estan satisfets. Com que em diuen que sí, aprofito l'ocasió per a dir-los-hi: doncs heu de saber que tot això i el Nadal no té res a veure. I tots es queden amb un pam de nas.
- I l'any vinent...
- L'any vinent és un altre any, amic.

El Nadal i el Jovent

La nostra primera pregunta a un jove és:

- Què és per tu el Nadal?
- Per a mi el Nadal és la millor festa de l'any, no solament per l'alegria que ens porta, sinó també per la seva transcendència històrica.
- Quins motius t'indueixen a pensar així?
- En pensar així em baso en la senzilla raó de que s'han de seguir les tradicions, encara que jo com a jove que soc, sento un esperit de renovació, sinó total si poc a poc, més profitós de la seva transcendència històrica.
- No creus que ha decaigut aquesta Festivitat?
- Decaure crec que no; però sí que es mira d'una manera diferent. Aquesta manera diferent no té res a veure amb el resultat, car la joventut posem el mateix amor i el mateix optimisme de cara a aquestes festes que qualsevol altre ser humà.
- Quan el Nadal representa només un estat d'alegria, ¿no creus que ens oblidem del sentit cristià d'aquesta data?
- Anteriorment potser la gent vivia més els actes religiosos, ara encara es segueixen, però no tant. Ara esperem més aquestes festes per participar de tot el que al seu voltant s'hi posa: villancets, pessebre, bona taula, bon vestit, etc.

El Nadal i els Nens

- Hola, nois. ¿He que em contestareu unes preguntes? A veure, com te dius tu?
- Jo, Lluís i tinc set anys.
- I tu?
- Jo, Joaquim i tinc nou anys.
- Us agrada la festa de Nadal?
- Sí, sí, molt!
- Per què?
- Perquè és festa, fem el pessebre, menjem torrons, fem cagar la soca, i de vegades anem a missa del Gall...
- I de totes les festes nadalenques, ¿quina us agrada més: el Nadal, el Cap d'Any, els Reis...?
- Totes!
- I què els hi demaneu als vostres pares?
- Colònia i mocadors.
- I per a la gent d'Agramunt, què desitjeu: ¿pau, alegria, diners...?
- Una ampolla ben grossa de colònia...
- I si fossiu grans, ¿què fareu que ara potser no us delxen fer?
- Fer el pessebre a la nostra manera...
- Adéu i gràcies, nois...

LA NOSTRA PARLA

Lliçó SETZENA

Benvolguts lectors de «SIÓ», a veure si en aquesta lliçó, tal com vam quedar, explicarem l'ús de l'apòstrof, relacionat amb els pronoms febles, que ja sabeu quins són.

Ens podem trobar en aquests cassos:
Davant del verb:

— Un pronom més verb, començat en vocal. Ex.: Me estima. En aquest cas eliminarem la «e» del pronom i la substituïrem per l'apòstrof: M'estima.

— Dos o més pronoms més verb, començat en consonant. Ex.: Me el regala. En aquest cas eliminarem la «e» del segon pronom: Me'l regala.

— Dos o més pronoms més verb, començat en vocal. Ex.: Se el emporta. En aquest cas desapareix la «e» del segon pronom però l'apòstrof no es col·loca al seu lloc (de la «e»), sinó darrera la «l», fent joc amb la vocal inicial del verb: Se l'emporta.

Darrera del verb:

Afegim-hi, tractan-se d'aquesta posició, als pronoms ja sabuts, el de primera persona del plural «ens».

— Verb acabat en vocal més pronom. Ex.: Parla-me (o em), porta-ens. Com podeu comprendre, aquesta grafia és incorrecta. La correcta és aquesta: Parla'm, porta'ns. Podeu comprovar que la «e» dels pronoms ha desaparegut i entre la consonant o les consonants que hi resten i el verb hem posat l'apòstrof.

Ens podem trobar en els casos següents:

— Verb (sigui quin sigui el seu acabament) més dos o més pronoms. Ex.: Estira-me-el. En aquest cas, l'apòstrof no es col·loca immediatament darrera del verb, sinó entremig dels dos pronoms, separant, això sí, el verb del primer pronom amb un guionet (-). Escrivem, doncs, amb tota correcció l'exemple que hem posat, si ho fem així: Estira-me'l.

Entren també en el joc de l'apòstrof entre pronoms febles aquests altres dos, que tant sovintegen i són peculiars de la nostra llengua: hi, ho. Com comprendreu molt fàcilment, desapareix la «e» del primer pronom. Exemple: M'ho diuen, t'hi posen, ja s'ho faran, va explicar-m'ho, va posar-s'hi, etc., etc.

La meva satisfacció fóra que m'entenguéssiu bé. ¿La puc tenir?

Sempre a la vostra disposició.

CANDI RENYÉ

Hotel LES CIMES

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2.085 metres Telèfon 51126

PAS DE LA CASA

ANDORRA

OBERT TOT L'ANY

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

AGRAMUNT

Adéu Sr. Notari

El que fins ara ha estat notari d'Agramunt, el senyor Joan Bosch Potensà, ens deixa per a traslladar-se a la ciutat de Fraga on seguirà exercint la seva professió. Com tothom sap, el senyor Bosch ha estat un col·laborador constant i entusiasta de «SIÓ» des de la seva fundació. Aprofitem aquesta circumstància per a remarcar quant ens dol aquest trasllat que ens privarà de tenir entre nosaltres una persona de la vàlua del senyor Bosch que tan nombroses i fondes amistats deixa a la nostra Vila. La nostra revista, però, sap que aquesta separació només és de distància física, ja que esperem que el senyor Bosch ens continui distingint amb les seves tan preuades col·laboracions que tots els lectors de «SIÓ», i nosaltres com a Redacció, agraiem amb tota simpatia. Desitgem al senyor Bosch que la nova residència sigui per a ell i la seva família ocasió de prosperitat.

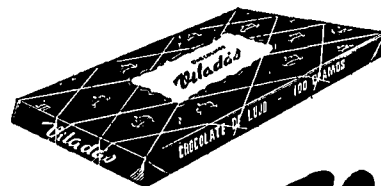
Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 60 y 206

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

Si compara,
elegirà

CHOCOLATES **Viladés**

Angel Lluch

PASTISSERIA

*els desitja bones Festes i els ofereix el
variats assortits de Lots per a Obsequi*

LOT N.º 1

- 1 botella xampany
- 1 b. torró xocolata avellana
- 1 b. » Alicant
- 1 pot prèsec
- 1 paquet neules

Preu 250 ptes.

LOT N.º 2

- 1 botella xampany extra
- 1 » conyac l.
- 1 barro torró Alicant
- 1 » xocolata-avellana
- 1 pot prèsec
- 1 paquet neules

Preu 340 ptes.

LOT N.º 3

- 1 botella conyac
- 1 b. xampany Marqués de M.
- 1 barra torró coco
- 1 » » guirlaxa
- 1 » » gema daurada
- 1 » » xixona
- 1 pot pinya
- 1 paquet neules

Preu 510 ptes.

LOT N.º 4

- 1 paquet neules
- 1 barra torró guirlaxa
- 1 » » Jijona
- 1 » » Alicant
- 1 pot espàrrecs Seper extra
- 1 » Nescafé Or
- 1 » prèsec
- 1 » pinya
- 1 botella conyac
- 1 b. xamp. ext. Marqués M.

Preu 615 ptes.

LOT ESPECIAL D'OFERTA

- 2 botelles xampany
- 1 barra torró massapà
- 1 » » Alicant
- 1 pot prèsec

*Luxosa
presentació*

Preu 181 ptes.

*PREUS de
MAJOR*

Tintorería Batet La Tintorería
de Agramunt

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en general

Zapatería, 1
AGRAMUNT

**GESTORIA
FEIXA**

CHOCOLATES JOLONCH

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE NOVIEMBRE

NACIMIENTOS:

- Bartolomé Ginés y Martínez día 9
- Silvia Lluch y Codina » 11
- Ricardo Vicens y Vicens » 19
- Juan Figuera y Gasull » 21

MATRIMONIOS:

- Miguel Alsina Utgés con
Dolores Ginestá Carné día 7

DEFUNCIONES:

- Mateo Balcells Mases 81 años día 10
- Maria Brau Girona 62 » día 11
- José Arriasol Cardona 77 » día 14
- José Díaz Delgado 67 » día 16
- José Jovell Farrús 80 » día 17
- Francisca Torres Paris 55 » día 21
- Antonio Ripoll Padullés 86 » día 26
- Sabina Masové Solans 88 » día 30
- Fortunato Sans Segalá 79 » día 30

LLUVIA CAÍDA EN EL MES DE NOVIEMBRE

Día 6	9'7 litros m.2
» 7	6 »
» 8	10'7 »
» 9	1'2 »
» 28	2'4 »
» 29	0'5 »

Total 30'5 litros m.2

EL OBSERVADOR: DIOSDADO PONT

PANTEONES, LAPIDAS y CRUCES

MARMOL, GRANITO
y PIEDRA
de los mejores escultores
de Cataluña

Funeraria (Casa Romá)

Merced, 19 Teléf. 160
AGRAMUNT

REFRANYS:

Sant Silvestre és el darrer vespre.
Per Sant Tomàs, fred al nas.
Qui no celebra Nadal, poc val.
Per Nadal i Sant Esteve, cada u a casa seva.
La missa de Nadal per tot l'any val.

Quan estem en aquestes festes sempre és bo de recordar a l'emigrant, perquè ell allà a qualsevol recó del món, espera aquestes diades per vindre a casa, al costat dels seus sers més estimats.

La nostra terra, per sort o per desgràcia, en té molts de fills allunyats, encara que aquest article va dirigit a tots els fills de la nostra Vila. El nostre estimat SIO avui, constitueix per ells tot el contingut, encara que reduït, del que la nostra Vila és i pensa ser. Naturalment el rebre aquest periòdic, representa per ells un tros de la seva terra aimada.

Però deixem-nos estar del nostre periòdic i enfocuem el centre de la nostra crònica al que pensa un emigrant quan veu que s'atansa aquesta diada i no pot, per motius professionals, donar-se una volta per ací.

Posant pel cas que jo fos un emigrant, diria:

A LA MEVA MARE

Ja arriba la festa, mare.
Ja és ací al voltant.
El meu braç s'estén,
per a donar-te la mà.
El meu llavi s'atansa
perquè vol donar-te un bes.
Els meus ulls et veuen al pensament.
Juntament amb les paraules
que de tant que pensava dir-te,
no tinc suficient força
per coordinar-ho tot.
Solament aquest tros de paper,
és el testimoni que tinc
per recordar-te sempre més.
Tan sols et dic:
Fins l'any vinent, Mare.

Per altra banda, tenim a l'emigrant que arriba a passar les Festes al seu lloc de procedència, i li diu a la mare quan arriba. Car quan és prop d'ella les paraules hi sobren, amb la mirada i l'abraçada intuitiva n'hi ha prou, són tot quant pot oferir-li un fill a la seva mare.

Naturalment, per altra part, l'emigrant té uns mitjans de viatge i altres avantatges que abans no poseia, que fan que les famílies es trobin més sovint, pensant naturalment com aquella dita que fa: «Com a casa, no hi ha res».

La cançó de l'emigrant sempre serà d'enyorança, tristor, esperança, per això en aquestes diades es tornen més optimistes, perquè qui té la sort de poder venir a passar-les ací amb la família, l'esforç del treball d'un any està ben recompensat.

Res més, amics, em podria estendre més; però vosaltres sou els protagonistes d'aquesta obra que té per fi la unitat de tots els homes durant aquests dies de Nadal.

JAUME CUÑAT

El dia més gran de l'any

Nadal, la Festa Gran de l'any, el tenim a pocs dies. De Festa Grossa també ho és la Festa Major, car el Nadal següent tan sol un dia encara ho és més. És el dia gran per excel·lència; ho és per tots, pel creient i pel no creient; per aquell que viu retirat del món i per aquell que essent en el bell mig del món viu només en ell i per ell; ho és per aquell que durant l'any ha fet la punyeta als demés i, és clar, també ho és per aquells a qui han fet la punyeta.

Es el 25 més eixerit de l'any; sense saber com, un en aquest dia se sent traspasat de joia. Es que en representa tantes de coses el Nadal!... Molt més que el mateix vint-i-cinc de Desembre, és grandios l'arrossegament que porta. Comença ja uns dies enrera: quan els carrers i aparadors es comencen a guarnir amb banderes i banderoles, amb llums de tots colors, estrelles i paper de plata i or; comença quan cada ú pensa: ¿quina figura hi afegirem al pessebre, o, quina boleta al arbre? Comença més que mai quan es compren les primeres figures per a portar el naixement a casa, ja que avans els diners de peces i boles es tenien que emprar en altres coses més profitoses i necessàries. Es ben bé doncs, que comença un bon grapat de dies avans del vint-i-cinc. Per aquest dia tot és més meravellós. La rifa de Nadal ja és closa, i quasi bé finida; tots o quasi tots ja sabem on ha caigut el "gordo". Molts hi han guanyat, altres molts han fet la pau i els més hi han perdut; els cinemes preparen pel·lícules d'estrena; els comedians, comedies i els cantants el millor del seu repertori, i així un llarg etc., etc. Tothom sembla que en aquests dies lluita més per a oferir-nos una cosa més bona, nova i neta que fins aleshores.

A les cases encara ens queda la bonica tradició de fer "cagar la soca o el tió" (segons el lloc en que estem aposentats), disfrutant els infants, pares i avis tanmateix els uns que els altres. Quina il·lusió hi posa la quitxalla donant els copets i cantant la cançoneta!; amb quant deliri s'espera veure el que ha cagat el tió: hi haurà carbó? no n'hi haurà? Però, aquell dia, el carbó encara té un gust dolzet, com si fos un caramel. I després tota la matinada, migdia i tarda es torna a mirar i remirar aquella soca, donant-li algun copet de tant en tant per veure, amb una mica de temor, si la soca s'havia amagat res. Si als primers cops ha estat tan generosa, res estrany seria que encara hi tornés.

Amb aquelles rialles dels infants no es clou el Nadal, sinó més bé s'allarga uns quans dies més, fins a la diada de Reis. Els menuts rebent el premi a la bondat del seu comportament durant l'any; reben el cor en joia dels seus pares, que han intercedit als Mags d'Orient, per tal de veure més plena alegria en el semblar dels seus minyons. Reben el cor en sang d'aquells que no volen es marceixin les festes nadalenques sense haver dat al fruit del seu amor allò que no poden quasi bé dar, allò que els ha privat del son, allò que els ha fet pensar més d'una vegada: ¿qué hi fem en aquest món, qué els hi darem a aquests minyons si res tenim? És veritablement el millor "Love Story", car com que és pa de cada dia ningú té l'amor de pares a fills com una veritable història d'amor. Això ho tenim masa a la ma per veure-ho. Ho tenim tan a cada pas que ja estem acostumats a creure que és així, perquè així ha sigut sempre.

En aquestes diades s'arreglen les famílies; hi ha un sol cap de casa, encara que en la reunió, a la taula i al bar en hi hagi a mils. És una lleu fructificació que cada any, si pot, vol veure el fruit d'ell i d'ella; vol veure amb una mena d'egoisme —Bon egoisme!— fins on arriben les rels d'aquell amor hereditat dels pares, aquell goig que és viu de nou cada any, a cada Nadal i més que mai quan a la vorera d'una escudella, augmentada en relació a un mes enrera, s'hi apleguen pares, fills, néts i besnéts. Aquell quadre que els pintors no poden definir en la seva grandària, la poden pintar, però mai reflexar en un quadre. És com l'artista escultor que quan pren l'obra d'un original humà, la treu millor o pitjor, car l'obra no té ànima, no té calor, ni tan sols el calor que l'ase i el bou lliuraven a aquell Nen en mig d'una establia, en un apartat de la ciutat.

Són les estàtues com aquells que van a adorar al Nen recent nascut, donant-li el petó més fred, donant la pesseta creient que val més la pesseta que el petó donat amb humilitat a aquell Nen que en néixer ja té la ma alçada en senyal de benedicció.

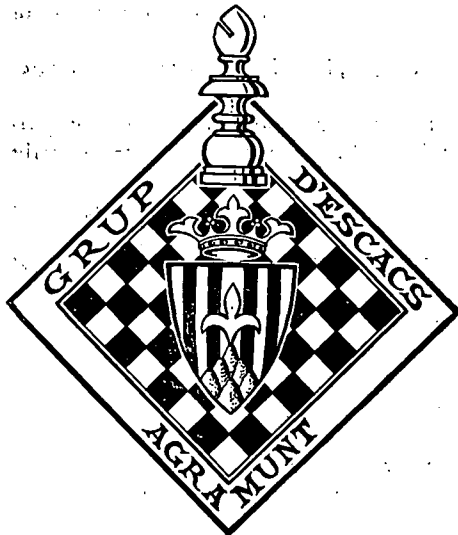
Per tots i tots,

FELIÇ I JOIÓS NADAL

B. I. M.

VENDO patio de 560 m.² sito en Carretera de Balaguer y finca de riego, partida «Planes» de Mafel.

Razón: Merceria Garrabou - Agramunt

**Campeonato
Provincial
por
Equipos**

24-10-71

BELCAIRE B., 3. — BELL-LLOCH, 2
SEO DE URGEL, 4½. — TORA B., ½
AGRAMUNT, 3. — ORGAÑA, 2
LERIDA C., 3. — BELCAIRE A., 2

31-10-71

BELL-LLOCH, 3. — BELCAIRE R., 2
ORGAÑA, 3½. — LERIDA C., 1½
TORA B., 3. — AGRAMUNT, 2
BELCAIRE B., 1. — SEO DE URGEL, 4

7-11-71

BELL-LLOCH, 2½. — SEO DE URGEL, 2½
BELCAIRE B., 0. — AGRAMUNT, 5
TORA B., 5. — LERIDA C., 0
ORGAÑA, 4½. — BELCAIRE, ½

14-11-71

ORGAÑA, 4. — BELL-LLOCH, 1
BELCAIRE A., 0. — TORA B., 5
LERIDA C., 4. — BELCAIRE B., 1
AGRAMUNT, 2. — SEO DE URGEL, 3

CLASIFICACION:

SEO DE URGEL	33	puntos
ORGAÑA	32	»
LERIDA C	24	»
BELL-LLOCH	22 ½	»
AGRAMUNT	21 ½	»
TORA B	21 ½	»
BELCAIRE A	15	»
BELCAIRE B	10 ½	»

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 203

Exclusivitat * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Taillor Sastre

Avda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

ARRIENDO O VENTA

LOCAL EN ARRABAL SAN FRANCISCO

Situado a 60 metros de la Plaza Mercadal.

Propio para pequeña industria. Buena entrada y salida
Fácil de convertirlo en una gran vivienda.

Dimensiones: 180 m.² aproximadamente, cubiertos,
además tiene un techo construido.

Le sigue en el mismo edificio un huerto por la parte
trasera. Luz, agua y alcantarillado interiores.

RAZON: Guimerá, 17 Teléfono 71

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 76 AGRAMUNT

FABRICACION Y VENTA DE

PANELES DECORATIVOS

*en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos*

VICAS

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Barés,
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición,
Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 229
Pedro Vicens - Avda. M. Jolonch. 34 - Teléf. 248

Almacén, Exposición y Oficinas:

Avda. M. Jolonch, 34 **AGRAMUNT** (Lérida)

El Municipio

Por el Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Noviembre, se adoptaron los siguientes acuerdos:

AUTORIZACION REPARACION CAMINOS.

Se autoriza a la Hermandad Sindical de Labradores y Ganaderos para la reparación de Caminos de la zona de Almenara Baja.

EXPEDIENTE CONCURSO EXAMEN PROVISION PLAZAS EN PROPIEDAD.

Se dió cuenta de las solicitudes presentadas dentro de plazo y que son las siguientes:

Para la plaza de bombero con cometido múltiple como encargado servicio obras y vigilancia, D. Miguel Moreno Piquero.

Para peones con cometido múltiple: D. Gayetano Castillo Fernández, D. José Asencio Yélamos y D. Francisco Alvarez España.

APROBACION DE PROYECTOS.

Fueron aprobados los Proyectos técnicos redactados por la Oficina de Ingeniería de los señores Cots y Liesa.

Pavimentación parcial de Agramunt.

Idem. Plaza y calles adyacentes.

Idem. de varias calles.

Depósito de agua potable a Mafet.

CONFORMIDAD OBRAS CUARTEL GUARDIA CIVIL.

Prestar conformidad al Proyecto de Casa Cuartel a construir para la Guardia Civil, redactado por el Arquitecto D. Doroteo Sanguino Muñoz, en lo que afecta a esta Corporación.

ADJUDICACION DEFINITIVA SANEAMIENTO RIO SIO.

Se acuerda adjudicar definitivamente la obra de canalización del río Sió a Don Juan Roca Llardén.

PERMISO OBRAS.

A D. Sebastián Bernaus Solé, reparación tejado

A D. Ramón Bergués Plá, obras interiores bajos casa Estudios Nuevos

¡No entiendo porque no tira este trasto!

A D.ª Teresa Cahelles Torrades, reparación tejado casa de su propiedad.

A. D. Gabriel Ortiz Xandra, instalación marquesina cafe-bar Avda. J. Mestres.

A S. A. Ros, obras menores en local Avda. M. Jolonch, 44.

A D. Vicente Escolá Cuñat, reparación terrado calle Arrabal San Francisco.

A D. José Penella Serra, pavimentar cubierto Extramuros del Castillo.

A D. Pedro Morell Coronas, pintar en blanco fachada del taller en Avda. J. Mestres.

A D. José Martorell Badia construcción de dos sifones parte posterior vivienda de su propiedad.

A D. Ramón Viladomat Noguera, apertura puerta inmueble Ntra. Sra. del Socós.

A D. Juan Carrera Benet, reparación tejado y ampliación puerta corral Calle Circunvalación.

A D. Pedro Valls Trepal, reparación tejado casa Extramuros Castillo.

A D. Luis Escolá Garriga, ampliación inmueble Avda. M. Jolonch, 28 previo permiso Obras Públicas.

A D.ª Ana Fernandez Castro, colocación tubería uralita patio luces en industria bar-churreria.

A D. Pedro Penella Durán, de Mafet, obras interiores.

A D. Antonio Viñals Castellá, adaptación entrada casa en Extramuros Sta. Esperanza.

A D. Mariano Ribera Herbera, conexión red aguas, partida Sta. Esperanza.

A D. Juan Llordés Herranz, idem taller.

A D. Pedro Durán Rubió, idem. garage.

CUENTAS Y FACTURAS.

Fueron aprobadas por un importe total de 226.198 ptas.

Tintoreria SALAS

Sió 29, - AGRAMUNT

Desitja a tots els seus

amics i clients

Bon Nadal

i feliç Any Nou